

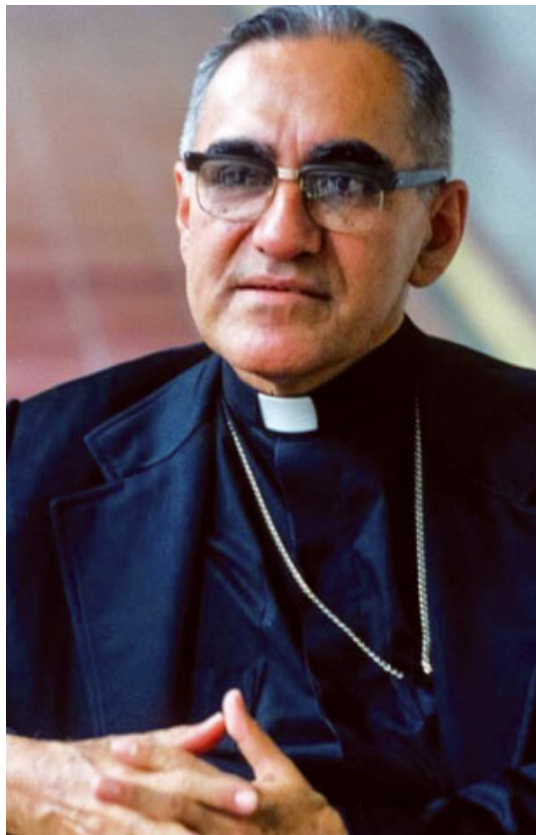

PARAULES DE VIDA

Sant Òscar Romero

El passat 14 d'octubre es va celebrar la canonització de sis nous sants, entre els quals destaquen dos per la repercussió universal que han tingut per a l'Església: el papa Pau VI, que va concloure el Concili Vaticà II, i Òscar Romero, arquebisbe de San Salvador assassinat mentre celebrava l'Eucaristia el dia 24 de març de 1980 per defensar la veritat i la justícia. Recordo perfectament l'impacte que ens va produir als alumnes del Seminari de València, on jo estudiava en aquell moment, la notícia del seu assassinat. Sobre el papa Pau VI vaig escriure quan va ser beatificat.

Avui us vull presentar breument la figura de Mons. Òscar Romero, que sens dubte és un dels grans sants del segle XX. El papa sant Joan Pau II va visitar la seua sepultura en el primer viatge que va fer a El Salvador, i en la celebració dedicada als testimonis de la fe del segle XX durant el jubileu de l'any 2000 va incloure el seu nom en l'oració final, modificant d'aquesta manera el text que s'havia preparat i en el qual no era esmentat. El papa Benet XVI, el 9 de maig de 2007 va respondre a la pregunta d'un periodista sobre la canonització de monsenyor Romero afirmant: «Monsenyor Romero ha sigut certament un gran testimoni de la fe, un home de gran fortalesa cristiana, que es va comprometre per la pau i contra la dictadura i que va ser assassinat durant la celebració de la missa. Estem davant una mort veritablement creïble de testimoniatge de fe». Amb el pontificat del papa Francesc, la causa de canonització ha arribat al seu terme i l'Església té un

nou model de santedat i un intercessor davant Déu.

En el conflicte civil que va viure el seu país en aquell moment, es va mostrar com un pastor pare dels pobres que, per fidelitat a l'Evangelí, va denunciar valentament en les seues homilies els abu-

sos dels poderosos i va defensar els drets dels més febles, que eren greument violats. Estava convençut que, malgrat les seues paraules podien ser instrumentalitzades políticament i seria acusat de comunista i revolucionari, el seu silenci contribuïa al fet que s'agregés la falta de respecte als drets humans en El Salvador, i que la violència institucional i dels grups paramilitars empitjorés. Per a molts la seua paraula era l'única veu que els quedava. Per fidelitat a l'Evangelí i a la seua missió de pastor del Poble de Déu va decidir no callar. Considerava que si ho feia es convertia en còmplice de les injustícies que es cometien al seu país. Va mantindre la seua opció fins al final sent plenament conscient que la seua vida estava en perill. De fet, pocs dies abans de la seua mort havien intentat atemptar contra ell col·locant un artefacte explosiu on havia de celebrar l'Eucaristia.

El seu testimoniatge ens recorda als pastors de l'Església que estar atents als problemes dels més necessitats i defensar als més febles forma part de la nostra missió, si de debò volem portar a la pràctica el manament de l'amor al proïsme. I a tots ens recorda que el vertader cristià és el que arriba fins a les últimes conseqüències en els seus compromisos i no es deixa vèncer per la por. És el que han viscut els màrtirs de tots els temps.

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (II)

L'essència de l'amistat rau en la transferència de pensaments i de sentiments, de records i de projectes, d'alegries i de tristeses, d'ensurts i de rutines que els amics es comuniquen entre si. És intercanvi, fluïdesa comunicativa, una relació de mútua benvolença que no cerca ni la utilitat, ni el plaer.

És un fi en si mateixa i un vertader consol en els dies obscurs. No triem els amics pel seu cos, per la seva riquesa, pels seus títols o per la seva fama; els triem per la seva ànima, per aquella riquesa intangible que hi ha en ells. El miracle de l'afinitat és el nexa que engendra l'amistat. Els amics estan

relligats per un fil invisible que els uneix estretament. És una corda, més que un fil i, vagin a on vagin, per lluny que estiguin l'un de l'altre, els manté units.

No hi ha litúrgies, no hi ha papers, no hi ha contractes, ni notaris; és un pacte tàcit, un moviment que surt de les entranyes, però que es conrea al llarg del temps, que necessita atenta cura i dedicació. El temps és la millor maceració per a l'amistat.

L'amic no afalaga. L'afalac és un forma de xantatge; cerca un interès, la complaença, però la no veritat. En l'afalac hi ha por, però també absència

de crítica. L'amic xiuxiueja les veritats a cau d'orella, fins i tot, les que fan mal, les que no volem sentir, les que no permetem que ningú digui en veu alta. L'amic no les revela fora de l'àmbit privat, perquè sap que els altres les poden emprar per ferir i destruir. L'amic pateix per l'ànima del seu amic. El cerca per gaudir de la bellesa de la vida, però també perquè la seva conversa li és un bàlsam i un estímul, un mecanisme per sortir del solipsisme dels seus pensaments i apamar territoris que li fan por.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

San Óscar Romero

El pasado 14 de octubre se celebró la canonización de seis nuevos santos, entre los que destacan dos por la repercusión universal que han tenido para la Iglesia: el papa Pablo VI, que concluyó el Concilio Vaticano II, y Óscar Romero, arzobispo de San Salvador asesinado mientras celebraba la Eucaristía el día 24 de marzo de 1980 por defender la verdad y la justicia. Recuerdo perfectamente el impacto que nos produjo a los alumnos del Seminario de Valencia, donde yo estudiaba en ese momento, la noticia de su asesinato. Sobre el papa Pablo VI escribí cuando fue beatificado.

Hoy os quiero presentar brevemente la figura de Mons. Óscar Romero, que sin duda es uno de los grandes santos del siglo XX. El papa san Juan Pablo II visitó su sepultura en el primer viaje que hizo a El Salvador, y en la celebración dedicada a los testigos de la fe del siglo XX durante el jubileo del año 2000 incluyó su nombre en la oración final, modificando de este modo el texto que se había preparado y en el que no era mencionado. El papa Benedicto XVI, el 9 de mayo de 2007 respondió a la pregunta de un periodista sobre la canonización de monseñor Romero afirmando: «Monseñor Romero ha sido ciertamente un gran testigo de la fe, un hombre de gran fortaleza cristiana, que se comprometió por la paz y contra la dictadura y que fue asesinado durante la celebración de la misa. Estamos ante una muerte verdaderamente creíble de testimonio de fe». Con el pontificado del papa Francisco, la causa de canonización ha llegado a su término y la Iglesia tiene un nuevo modelo de santidad y un intercesor ante Dios.

En el conflicto civil que vivió su país en aquel momento, se mostró como un pastor padre de los pobres que, por fidelidad al Evangelio, denunció valientemente en sus homilias los abusos de los poderosos y defendió los derechos de los más débiles, que eran gravemente violados. Estaba convencido de que, aunque sus palabras podían ser instrumentalizadas políticamente y sería acusado de comunista y revolucionario, su silencio contribuía a que se agravara la falta de respeto a los derechos humanos en El Salvador, y que la violencia institucional y de los grupos paramilitares se recrudeciera. Para muchos su palabra era la única voz que les quedaba. Por fidelidad al Evangelio y a su misión de pastor del Pueblo de Dios decidió no callar. Consideraba que si lo hacía se convertía en cómplice de las injusticias que se cometían en su país. Mantuvo su opción hasta el final siendo plenamente consciente de que su vida estaba en peligro. De hecho, pocos días antes de su muerte habían intentado atentar contra él colocando un artefacto explosivo donde tenía que celebrar la Eucaristía.

Su testimonio nos recuerda a los pastores de la Iglesia que estar atentos a los problemas de los más necesitados y defender a los más débiles forma parte de nuestra misión, si de verdad queremos llevar a la práctica el mandamiento del amor al prójimo. Y a todos nos recuerda que el verdadero cristiano es el que llega hasta las últimas consecuencias en sus compromisos y no se deja vencer por el miedo. Es lo que han vivido los mártires de todos los tiempos.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Missa estacional i processó en honor de la M.D. de la Cinta

El diumenge 2 de setembre se celebrà a la Catedral la solemne missa estacional en honor a la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa. Presidida pel bisbe Enrique Benavent, hi van participar les autoritats, la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, la Cort d'Honor, les pubilles i pubilletes i molts tortosins.

En la seua homilia, el Bisbe parlà de com la Cinta forma part de la vida dels tortosins: «Tots ens sentim germans i aquesta germanor es fa més forta els dies de festa. La fe compartida ens dona el fonament per sentir-nos units tots, malgrat les diferències que hi hagin entre nosaltres. Que la Mare de Déu faci una autèntica comunitat de germans en la fe», digué. També afirmà que la Cinta

és un regal d'amor: «Aquelles persones que estan més a prop del teu cor són les que passen dificultats, malalties, sofriments, mort d'algun ésser estimat, etc.»

En finalitzà l'Eucaristia es va cantar l'himne a la Mare de Déu de la Cinta. Abans del comiat, van

entrar els dolçainers i l'àguila. Al peu del presbiteri va ballar en honor a la Mare de Déu.

A la tarda se celebrà la solemne processó, presidida pel Bisbe. El primer majordom, Javier Colina, confià l'estendard principal a l'alcalde de Tortosa, Meritxell Roigé, acompanyada dels borlletes Lluís Pegueroles, director de Càritas Interparroquial, i de Josep Anguera, president de Creu Roja Tortosa. Molts tortosins omplien els carrers per veure passar la imatge de la Mare de Déu de la Cinta i la relíquia. Com tots els anys, a l'entrada de la relíquia a la Catedral, es van disparar entre forts aplaudiments els tradicionals focs artificials i la gent que omplia la Catedral de gom a gom cantàvem l'himne de la Cinta.

Maria Joana Querol

150 aniversari de l'ermitori de la Mare de Déu de Gràcia a Cinctorres

Del 24 d'agost al 3 de setembre s'han celebrat a Cinctorres unes festes patronals especials amb motiu del 150 aniversari de l'inici de la construcció de l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia.

El dia 24 es va pujar la imatge de la patrona de l'ermita al poble en processó sobre la seua peanya, que va ser portada per diferents colles del poble en cadascun dels misteris del rosari cantat. A l'entrada de la vila se li va donar la benvinguda amb la recitació d'un poema del cinctorrà Armand Querol.

Del 25 d'agost al 2 de setembre es realitzà la novena en honor a la Mare de Déu de Gràcia en la qual, cada dia, a més de l'himne i les avemaries cantades, van pre-

dicar diversos capellans fills del poble o que han exercit el seu sacerdoci en aquesta parròquia.

El diumenge 2 d'agost, dia de la festa major, es va oficiar la Santa Missa, concelebrada per Mn. Gerard Reverté, Mn. Domingo Escuder i Mn. Antoni Borràs. Hi hagué una gran participació de feligresos i la presència de les autoritats locals, els membres de la comissió de festes i els quintos i les quintes d'enguany. La coral va acompanyar la celebració amb cants solemnes. De vesprada, es feu la processó amb la banda de música acompanyant el seguici.

L'endemà, en presència del bisbe de Tortosa, Enrique Benavent, es tornà la imatge de la patrona al seu ermitori, acomiadant-la amb la declamació d'un altre poema,

els cants espontanis d'algunes veïnes i portant de nou la peanya les colles seguint el rosari cantat. A l'ermita, s'oficià la Missa concelebrada per catorze capellans. De nit s'acabaren les festes amb el tradicional rosari de les torxes en companyia també del Sr. Bisbe.

Teresa Camañes

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

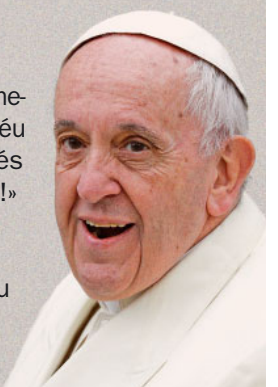

@Pontifex: «Avui també hi ha molts màrtirs, molts perseguits per amor a Crist: ells són la veritable força de l'Església!» (14 d'agost).

@Pontifex: «Que Maria, Mare de la proximitat i de la tendresa, sigui la nostra Mestra de vida i de fe» (15 d'agost).

@Pontifex: «La fe s'alimenta amb la memòria: quantes coses belles ha fet Déu per cadascú de nosaltres! Com n'és de generós el nostre Pare celestial!» (16 d'agost).

@Pontifex: «Qui acull l'amor de Déu transforma el món i la història» (18 d'agost).

DOMUND 2018: «Canvia el món»

DOMUND: «Canvia el Món». Però no per estar a la darrera moda, sinó per transformar-lo des de la seva arrel. Sabem prou bé que «tot l'univers creat gemega en dolors de part» (Rom 8,22). Un món nou està naixent constantment i creixent cap a la seva plenitud, la seva perfecció: Crist. I tu et quedaràs mirant-ho sense fer res, sense ser partícip d'aquest infantament? Tu ets aquest nou món que naix. Deixa't seure per l'Esperit que dona forma als teus ossos, i camina!

La creació, el món, ja evoluciona. Però cal transformar-lo, dirigir-lo cap a la seva plenitud. El creixement econòmic no és justament redistribuït;

la persona perd el ser en favor del posseir; l'individualisme es disfressa de drets d'uns pocs; les minories no són respectades; a l'ésser humà, tot i en tots, no el volen fill de Déu... Malgrat tot això i més, l'Esperit ac-

tua sobre milers de persones que en el silenci albiren ja aquest part, aquest nou món. Senten i sofreixen els dolors del moment, però la seva mirada ja albira la llum, viuen en l'esperança.

La Missió, l'univers *crificat*, per dur-se a terme necessita de l'Església, del nou poble, **de tu!** I aquesta missió ha d'abastar tot l'univers creat. Avui el DOMUND et convida a iniciar ja aquest canvi, aquí, a casa teva i, perquè no, allí on encara no són coneixedors d'aquesta nova transformació que va començar i dur a plenitud Jesús de Natzaret. Participa activament en aquest naixement: dona suport als qui estan en eixida, amb la teva almoïna i la teva pregària; canvia el teu món en petites coses i... si et sents cridat... digues que sí. Viu la Vida!

DOMUND 2018 «Canvia el món»

XIX edició del Premi Mn. Ovidio Tobías «Dona'm la mà»

Dintre el marc de les festes de la Mare de Déu de la Cinta, el 3 de setembre, tingué lloc la XIX edició del Premi Mn. Ovidio Tobías «Dona'm la mà», nascut amb la finalitat de reconèixer públicament els valors humans i cristians de persones o entitats que voluntàriament i de manera generosa ajuden la societat. L'acte fou presidit per Meritxell Roigé, alcaldessa de la ciutat, i Mn. Josep Maria Membrado, president de l'Associació Mn. Ovidio Tobías. En la part musical hi participà el «Trio de Corda Lumiere», format per un violí, una viola i un violoncel, i la cantant Montserrat Bella.

Enguany, el premi fou atorgat al grup de voluntaris de iaies i iaies del programa «Vincles Inter-generacionals», que col·laboren en els centres escolars. Rosa Carles donà les gràcies en nom de tot el grup de iaies i iaies i agrà la col·laboració dels centres educatius. També es donà un reconeixement als donants de sang de les Terres de l'Ebre. Recollí el premi Francesc Bertomeu. Donà les gràcies al territori per estar al cap dels donants de tot Catalunya.

Mn. Josep Maria Membrado, president de l'Associació «Dona'm la mà», va tenir un record per tots els col·laboradors i felicità els guanyadors. Acabà la seua intervenció manifestant el desig de poder reunir el proper any amb motiu d'aquest acte solidari.

Finalment, l'alcaldessa Meritxell Roigé saludà tots els assistents i agrà la col·laboració d'enti-

tats i particulars que de manera voluntària ajuden la nostra societat, com l'Associació Mn. Ovidio Tobías «Dona'm la mà». Felicità els guanyadors i tots els nominats. Va cloure l'acte el «Trio de Corda Lumiere» amb la interpretació de la peça *Panicus Angelicus*. Fou una activitat molt reeixida.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dilluns 22**, Teresianes, formació permanent del clergat.
- ▶ **Divendres 26**, Amposta, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 27**, Seminari, trobada de mestres i professors de religió. / Alcanar, a les 19 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 28**, Olocau del Rei, a les 13 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / Sl 84 / Lc 12,35-38]. St. Joan de Capetrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Gervand i Germà, mrs. a Cadis. □ *Urgell*: Dedicació de la Catedral.

24. □ Dimecres [Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48]. Sant An-

toni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia vene-

rats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31,7-9 / Sl 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

Diumenge XXIX de durant l'any (B)

COMENTARI

Acostem-nos amb confiança al tron de la gràcia de Déu

El 4t Cant del Servent del Senyor (*Is 52,13-53,12*) presenta la Passió i Glòria del Servent amb clau de lectura al començament: *El meu Servent prosperarà i serà posat molt amunt. Mentrestant, però, el Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servent.*

El missatge desconcerta: un innocent a qui li toca patir; uns culpables que triomfen; un mort que viu... Més que mai, allò que Déu fa amb el seu Servent és increïble: *Qui ho pot creure allò que hem sentit?*

En la vida sofrent del Servent hi ha un secret: *Per ell el designi salvador del Senyor arribarà a bon terme.*

Heb comença la 2a secció de la 2a part invitant: *Mantinguem ferma la fe que professem.* Acabava la 1a part (2,17) anunciant les notes del Gran Sacerdot: *compassiu i acreditat davant Déu.* Ara les explica amb conseqüències.

El nostre Gran Sacerdot no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses. Perquè Ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar.

Conseqüència: *Acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi l'auxili que necessitem.*

L'evangeli presenta el 3r rebuig a l'anunci de la Passió, Mort i Resurrecció: ara amb els protagonistes són els *dos fills de Zebedeu*, que demanen *«seure un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra».*

La resposta de Jesús s'estructura en quatre afirmacions:

- *seure a la dreta i esquerra del Senyor implica beure el calze de la Passió;*
- *concedir de seure a la dreta i l'esquerra del Senyor glorificat no és potestat de Jesús sinó del Pare Déu;*
- *a la Comunitat dels seguidors de Jesús ser important i ser el primer suposa ser el vostre servidor i l'esclau de tots;*
- *el motiu i motor d'aquesta exigència és l'exemple de Jesús: el Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir sinó a servir fins a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes, com el Servent que pren damunt seu el pecat de tots. En Jesús «donar la vida» no és un fet puntual i aïllat sinó la conseqüència definitiva del servei amorós als altres.*

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el designi del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.»

Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años, lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 4,14-16)

Hermanos:

Ya que tenemos un sumo sacerdote grande que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios, mantengamos firme la confesión de fe. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo, como nosotros, menos en el pecado. Por eso, comparezcamos confiados ante el trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia para un auxilio oportuno.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que nos hagas lo que te vamos a pedir.»

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?»

Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda.»

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿podéis beber el cáliz que yo he de beber, o bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?»

Contestaron: «Podemos.»

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y seréis bautizados con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, sino que es para quienes está reservado.»

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan.

Jesús, llamándolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos.»